

РЕШЕНИЕ

№ 4196

гр. София, 24.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 07.06.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Мирослава Керимова

при участието на секретаря Наталия Г Дринова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **3173** по описа за **2013** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Р. С. А., ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк],[жилищен адрес]05 срещу РЕШЕНИЕ от 10.12.2012г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 105-ти състав по нахд № 7505/2012г., с което е потвърдено наказателно постановление (НП) №5809 от 13.02.2012г., издадено от началник „АНД” в отдел “Пътна полиция” при СДВР, с което на основание чл.183, ал.4, т.3 от ЗДвП му е наложено административно наказание “глоба” в размер на 50 лв. за нарушение на чл.6, т.1, предл.2 ЗДвП - преминаване на червен сигнал на светофара, установено със система за видеонаблюдение, заснемаша и записваща час, дата и рег. номер на автомобила.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон, съществени процесуални нарушения и необоснованост. Поддържа несъответствие между правната квалификация и изложената фактическа обстановка в АУАН и НП. Оспорва извършването на вмененото му административно нарушение. Касаторът претендира съда да постанови решение, с което да бъде отменено решението на районния съд и по същество на спора да бъде отменено изцяло наказателно постановление №5809 от 13.02.2012г., издадено

от началник „АНД” в отдел “Пътна полиция” при СДВР
Ответникът по касационната жалба началник „АНД” в отдел “Пътна полиция” при СДВР не взема становище по жалбата.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА счита жалбата за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Със съдебно решение от от 10.12.2012г. СРС, НО, 105-ти състав по нахд № 7505/2012г. е потвърдил НП №5809 от 13.02.2012г., издадено от началник „АНД” в отдел “Пътна полиция” при СДВР, с което на касатора на основание чл.183, ал.4, т.3 от ЗДвП е наложено административно наказание “глоба” в размер на 50 лв. за нарушение на чл.6, т.1, предл.2 ЗДвП - преминаване на червен сигнал на светофара, установено със система за видеонаблюдение, заснемаща и записваща час, дата и рег. номер на автомобила.

За да постанови решението си, първоинстанционния съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя В. И. Димитров, както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че при установяване на административното нарушение и издаване на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и като е кредитирал показанията на св.Димитров е приел, че касаторът е осъществил от обективна и субективна страна състава на административното нарушение по чл.6, ал.1, предл.2 ЗДвП.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 105-ти състав е валидно и допустимо. Касаторът оспорва приложението на материалния закон, както и направените изводи от районния съдия въз основа на събраните доказателства пред въззивната инстанция.

На основание чл.220 АПК касационната инстанция възприема изцяло фактическите констатации, направени от районния съдия: На 03.08.2011г., в 12:06 часа в [населено място], по [улица]и [улица](Нотариата), с посока на движение от [улица]към [улица]касаторът Р. С. А. управлявал лек автомобил марка „Д. М.” с ДК [рег.номер на МПС] и преминава при червен сигнал на работеща в нормален режим светофарна уредба. Нарушението било установено със система за видеонаблюдение, запис по преписка ВН [ЕИК] от 07.09.2011г., показана на водача и от декларацията на собственика на автомобила по чл.188 ЗДвП. За нарушението е съставен АУАН №5809 от 31.01.2012г. от свидетеля В. И. Димитров. В АУАН касаторът е вписал, че „нямам възражения и автомобилът е управляван от мен”, за което обстоятелство е попълнил декларация по чл.188 ЗДвП. Касаторът не се е възползвал от възможността допълнително да представи възражения по реда на чл.44, ал.1 ЗАНН.

Разпитан в съдебно заседание на 20.11.2012г. пред СРС актосъставителят Димитров

потвърждава, че е съставил АУАН като контролен орган - „младши автоконтрольор” по система за видеонаблюдение, която отчита регистрационен номер на автомобила, дата и час, както и преминаването на червен сигнал на светофара. Правилно районният съдия е кредитирал показанията на св.Димитров, като логични, безпротиворечиви и съответстващи на писмените доказателства по делото. Преди всичко касаторът е попълнил собственоръчно декларация по чл.188 ЗДвП от 31.01.2012г., в която изрично е посочил, че в качеството си на собственик е управлявал автомобил с ДК [рег.номер на МПС] на 03.08.2011г., около 12:06 часа във връзка с преписка №171037. Изрично е отбелязано в АУАН, че преписката е „видяна от водача”. По делото са приети като доказателства удостоверение № 10.04.4840 на Български институт по метрология относно одобрен тип средство за измерване «S. S. D. RS 240” - стационарна видео-радарна система за наблюдение и регистрация на пътни нарушения със срок на валидност на одобряването на типа 26.04.2020г. Като веществено доказателство по делото е представен един брой оптичен носител CD, съдържащ видеоматериал по преписка №ВН000171037/2011г. Свидетелските показания на св.Димитров са непротиворечиви и съответстват на другите приети по делото доказателства. Правото на жалбоподателя на защита не е било нарушено. Доводите му, че съдът не е обсъдил направените от него възражения, не кореспондират с доказателствата по делото. Вътрешното убеждение на съда е формирано в съответствие с принципа по чл. 14 от НПК, като е сторено необходимото за разкриване на обективната истина /чл. 13 от НПК/, а доводите на касатора, че не е извършил нарушение, са плод единствено на защитната му теза и не намират опора в доказателствата по делото.

Съдът приема, че не е допуснато твърдяното в касационната жалба оплакване за неизясняване на делото от фактическа страна. Законосъобразно и правилно районният съд е приел, че при образуването и воденето на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. Обжалваното решение е постановено на база събраните доказателства, които кореспондират помежду си, като съдът е изпълнил задължението си, разглеждайки делото по същество, да установи с допустимите от закона доказателства дали е извършено нарушение и обстоятелствата, при които е извършено, както и законосъобразността на наложеното административно наказание. При субсидиарното прилагане на НПК, районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства по делото.

Изцяло неоснователни са касационните оплаквания за допуснати в хода на административно наказателното производство съществени процесуални нарушения поради липса на съответствие при описание на нарушението и правната му квалификация в АУАН и НП. В АУАН и в НП са посочени по изискуемия от закона начин описание на нарушението, което е установено, както и обстоятелствата, при които е извършено съобразно чл.42, респ. чл.57 ЗАНН. Така направеното описание на установеното нарушение съответства на законовото изискване за пълно описание на нарушението, което следва да включва посочване на елементите на състава, които са нарушени, както и на обстоятелствата, при което тези елементи са осъществени. Не е налице нарушаване на формата при издаването на актовете, така, че това да е възпрепятствало лицето да упражни правото си на възражения, като

същевременно да е затруднило, както административнонаказващия орган, така и съда при постановяване съответно на наказателно постановление и решение по жалба на наказаното лице.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че съдебното решение от 10.12.2012 г. на СРС, НО, 105-и състав е правилно и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде оставено в сила. Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, II Касационен състав

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 10.12.2012г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 105-ти състав по нахд № 7505/2012 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.